

Daniels bok – nummer åtte

En prosess

Jeff Pippenger

2023-12-03

I det tredje året av Jojakims, kongen av Judas, regjering kom Nebukadnesar, kongen av Babylon, til Jerusalem og beleiret den. Og Herren gav Jojakim, kongen av Juda, i hans hånd, sammen med en del av karene fra Guds hus; dem førte han til landet Sinear, til sin guds hus, og karene brakte han inn i skattkammeret i sin guds hus. Daniel 1:1, 2.

Daniels bok og Johannes' åpenbaring er den samme bok, og de samme profetiske linjer som er fremstilt i Daniels bok, blir tatt opp i Johannes' åpenbaring. Jesu Kristi åpenbaring representerer det endelige profetiske budskap som blir forseglet opp like før nådetidens avslutning.

Sannheter som tidligere er blitt rett forstått ut fra Åpenbaringsboken, men som er blitt forseglet av skikk og tradisjon, er fremdeles sannhet, og i dag blir de igjen åpnet av Løven av Juda stamme, og disse sannhetene åpenbarer nå sin fullkomne oppfyllelse.

Sannheter som tidligere er blitt rett forstått ut fra Daniels bok, men som er blitt tilseglet av skikk og tradisjon, er fortsatt sannhet, og i dag blir de igjen åpnet av Løven av Judas stamme, og disse sannhetene åpenbarer nå sin fullkomne oppfyllelse.

Daniel er ganske enkelt den første av de to bøkene som representerer Jesu Kristi åpenbaring.

Jojakim er et symbol på bemyndigelsen av det første budskapet i en reformbevegelse. Han er også et symbol på pakten, for navneforandringen identifiserer profetisk begynnelsen på et paktsforhold. Paktsforholdet som Gud inngår med et folk som tidligere ikke hadde vært Guds paktsfolk, begynner ved bemyndigelsen av det første budskapet.

Dere som før ikke var et folk, men nå er Guds folk; dere som ikke hadde funnet miskunn, men nå har fått miskunn. 1 Peter 2:10.

Symbolet på at et navn blir forandret som uttrykk for et paktsforhold, blir stadfestet ved at Abrams navn blir forandret til Abraham, Sarais navn til Sara, Jakobs navn til Israel og Sauls navn til Paulus. Det finnes andre vitnesbyrd om dette symbolet, men i første kapittel av Daniel blir Daniels navn forandret til Beltsasar, Hananjas navn blir forandret til Sjadrak, Misjaels til Mesjak og Asarjas til Abed-Nego.

Når Herren inngår i et paktsforhold med et folk, går han samtidig forbi et tidligere paktsfolk. Jojakim representerer paktsfolket som blir forbigått, og Daniel, Hananja, Misjael og Asarja representerer paktsfolket som deretter blir utvalgt. Når mennesker trer inn i et paktsforhold, blir de så prøvd med hensyn til om de vil holde paktens vilkår. Prøven er representert ved handlingen å etc.

Adam og Eva bestod ikke prøven ved det å spise, og da Gud først inngikk en pakt med et utvalgt folk, innledet han forholdet ved å prøve dem med manna. Det gamle Israel bestod til sist ikke den prøven, men ved å gjøre det gav de den første henvisning til og det første vitnesbyrd om at en paktsprøve ikke er en enkeltstående prøve, men en prøveprosess. Ved den tiende prøven ble de dømt til å dø i ørkenen i løpet av de neste førti år. Gud inngikk deretter pakt med Josva og Kaleb, og gav således vitnesbyrd om at når Herren inngår pakt med et utvalgt folk, går han også forbi et tidligere paktsfolk. Ved slutten på det gamle Israel, som også var begynnelsen på det åndelige Israel, var den siste prøveprosessen for det gamle Israel den første prøveprosessen for det åndelige Israel, og den ble framstilt som Himmelens brød. Den var blitt forbilledlig framstilt ved mannaen i den første paktens prøveprosess.

I den prøvelsesprosessen, som både var den første og den siste prøvelsesprosessen, identifiserte Jesus prøven med det himmelske Brød da han sa at de som er hans paktsfolk, må ete hans kjød og drikke hans blod. Han mistet flere disipler ved den fremstillingen enn på noe annet tidspunkt i sin tjeneste. Den striden i hans tjeneste var høydepunktet i illustrasjonen av paktens prøvelsesprosess, og Søster White kommenterer begivenheten utførlig i Slektenes håp, hvor kapitlets tittel er «Krisen i Galilea». Navnet Galilea betyr «et hengsel» eller «et vendepunkt», og i kapitlet skisserer hun hvorfor disiplene vendte seg bort fra ham. De nektet å anvende hans vitnesbyrd om kravet om å ete hans kjød og drikke hans blod med den rette profetiske metodologi. Hun påpeker at de holdt fast ved skikker og tradisjoner knyttet til profetiske begreper som Satan hadde innpodet i det gamle Israels bibelske forståelse. Disse misforståelsene ga dem det de mente var en unnskyldning til å anvende hans ord bokstavelig i stedet for åndelig. Hun påpeker også at da de som «vendte» seg bort fra Jesus (Galilea), og som er identifisert i det sjette kapittel av Johannes (Johannes 6,66), gjorde det, vandret de aldri mer med ham.

Som ved den første, slik også ved den siste paktsprøvingsprosessen i det gamle Israel, finner vi at når Gud inngår et paktsforhold med et utvalgt folk, går Han samtidig forbi det tidligere paktsfolket. Vi finner også at Han prøver dette folket, ikke med én enkelt prøve, men med en prøvingsprosess. Vi ser også at prøvingsprosessen er framstilt ved noe som skal etes. Vi finner videre at maten representerer Guds Ord, og at prøven innebærer et valg mellom to slags føde å ete. Eter vi av hvert tre som Gud har sagt at vi kan ete av, eller eter vi av det treet som vi er blitt forbudt å ete av? Vi finner også at valget av hva vi skal ete, innbefatter prøven på hvordan vi eter den maten som blir tilbudt.

Ved avslutningen av det åndelige Israel, på tiden for millerittbevegelsen, ble det første budskap styrket den 11. august 1840. Jojakim representerer der de protestantiske som da blir ført inn i Babylon for å bli hennes døtre. De ble stilt overfor en prøve da engelen i Åpenbaringen 10 steg ned og hadde en liten bok åpen i sin hånd. Likesom Jojakim gjorde opprør mot Nebukadnesars krav og deretter ble ført i fangenskap, nektet de protestantiske å ete den føde som var i engelens hånd, på grunnlag av de tradisjoner og skikker de hadde ført med seg ut av mørketiden.

Ved våren 1844 hadde prøvingsprosessen nådd et «vendepunkt» for Jojakim og protestantene, og slik som i den første prøvingsprosessen for det åndelige Israel, «vendte» de seg bort og vandret ikke lenger med Jesus. I den historien representerer Daniel, Hananja, Misjael og Asarja

millerittene, som valgte å ete den lille boken, som var søt i deres munn, men ble bitter i deres mage.

Dersom vi tar med Adam og Eva, har vi fire klassiske vitner om at prøven er framstilt ved handlingen å ete. Vi har flere profetiske vitner, som alle bærer den førstes og den sistes signatur. Vitnesbyrdet om prøven med mannaen er et første vitne, og prøven med Himmelens Brød er både en første prøve for det åndelige Israel, samtidig som den også er det siste vitnet for det gamle Israel. Prøven med den lille boken er både den første og den siste. Den er slutten på det åndelige Israels vandring som menigheten i ørkenen, og den er den første blant dem som ble utvalgt til å være Guds endelige navngitte folk. Millerittene var begynnelsen på Guds navngitte folk, som skulle bli identifisert som protestantismens sanne horn. Det finnes flere vitner om prøveprosessen som begynner når det første budskapet blir gitt kraft.

I disse prøvelsesprosessene inntreffer det et «vendepunkt», hvor nesten alle disiplene vender seg bort. Ved Josvas og Kalebs vitnesbyrd vendte hele Israel seg bort og søkte å vende tilbake til Egypt. I menigheten i Galilea vendte flertallet av disiplene seg bort. Fordi Jesus er Alfa og Omega, blir «vendepunktet» som fremstilles ved slutten av prøvelsesprosessen, også illustrert ved begynnelsen av prøvelsesprosessen. Da mannaen først ble gitt til det gamle Israel, var det noen som straks vendte seg bort fra instruksjonene. Ved Kristi dåp vendte Han seg bort og gikk ut i ødemarken. Søster White bruker symbolet om et vendepunkt på en svært opplysende måte.

«Det finnes perioder som er vendepunkter i nasjonenes og menighetens historie. I Guds forsyn, når disse forskjellige krisene inntreffer, blir lyset for den tiden gitt. Dersom det blir mottatt, følger åndelig framgang; dersom det blir forkastet, følger åndelig tilbakegang og skibbrudd. Herren har i sitt ord åpenbart evangeliets offensive verk, slik det er blitt ført fram i fortiden og vil bli ført fram i framtiden, helt fram til den avsluttende strid, når sataniske makter vil gjøre sin siste underfulle bevegelse. Ut fra dette ordet forstår vi at de kreftene nå er i virksomhet som skal innlede den siste store striden mellom godt og ondt — mellom Satan, mørkets fyrste, og Kristus, livets Fyrste. Men den kommende seier for de mennesker som elsker og frykter Gud, er like viss som at hans trone er grunnfestet i himlene.» Bible Echo, 26. august 1895.

Da mannaen først ble gitt til det gamle Israel, ble lyset for denne historien gitt. Ved Kristi dåp ble lyset for denne historien gitt. Den 11. august 1840 ble lyset for denne historien gitt. Hvert av disse vendepunktene markerer begynnelsen på en prøvelsesprosess som til sist ender ved et annet vendepunkt, når det tidligere paktsfolket vender seg bort og ikke lenger vandrer med Kristus.

Fordi disse ulike prøvelsesprosessene representerer både en prøvelsesprosess for det tidligere paktsfolket og også for det nye paktsfolket, finnes det to avslutninger på prøvelsesprosessen. Avslutningen på prøvelsesprosessen, og dermed det endelige vendepunktet for protestantene i den millerittiske historien, var våren 1844. Avslutningen på prøvelsesprosessen (høsten 1844), eller vendepunktet for millerittene selv, kom etter vendepunktet for Guds tidligere folk.

I Kristi historie kjennetegnes prøvelsesprosessen ved at han to ganger rensket tempelet, én gang ved begynnelsen av sin tjeneste og deretter igjen ved avslutningen av sin tjeneste.

«Da Jesus begynte sin offentlige tjeneste, rensa Han tempelet for dets helligbrødelige vanhelligelse. Blant de siste handlingene i Hans tjeneste var den andre renselsen av tempelet. Slik blir det i det siste verk for å advare verden rettet to særskilte kall til menighetene. Den andre engels budskap er: 'Falt, falt er Babylon, den store stad, fordi hun gav alle folk å drikke av sin horeris vredes vin' (Åpenbaringen 14:8). Og i det høye rop i den tredje engels budskap høres en røst fra himmelen som sier: 'Gå ut fra henne, mitt folk, for at I ikke skal ha del i hennes synder, og for at I ikke skal få del i hennes plager. For hennes synder har nådd opp til himmelen, og Gud har kommet hennes misgjerninger i hu' (Åpenbaringen 18:4, 5).» Selected Messages, bok 2, 118.

Prøvingsprosessen i forbindelse med Kristi to tempelrenselsar er, i Profetiens Ånds skrifter, satt i samsvar med Malakias kapittel tre.

«Ved å rensa tempelet for verdens kjøpere og selgere kunngjorde Jesus sin misjon: å rensa hjertet fra syndens besmittelse,—fra de jordiske begjær, de selviske lyster, de onde vaner som forderver sjelen. Malaki 3:1–3 sitert.» Slektenes håp, 161.

Renselsen av Guds folk representerer prøvelsesprosessen som gjentatte ganger blir identifisert med flere profetiske linjer. Hver henvisning, fra Adam og Eva og frem til Milleritt-historien, representerer renselsen av de hundre og førtifire tusen.

«I de siste dagar av denne jordens historie skal Guds pakt med sitt budholdende folk fornyes.» Review and Herald, 26. februar 1914.

Renselsesprosessen for de hundre og førtifire tusen er den første henvisningen i Daniels bok, som er den første boken av de to bøkene som sammen representerer Jesu Kristi åpenbaring, som blir avforseglet like før menneskenes prøvetid avsluttes. Renselsesprosessen for de hundre og førtifire tusen er også fremstilt som beseglingsprosessen. Da det første budskapet om renselses- og beseglingsprosessen for de hundre og førtifire tusen begynte den 11. september 2001, var det et vendepunkt for menigheten og for verden. I Åpenbaringen kapittel atten kom da engelen som opplyser verden med sin herlighet. Likevel er engelen i Åpenbaringen atten ikke fremstilt som om han har noe å spise i sin hånd—men det er der. Den lille boken er der. Den kan lett gjenkjennes av dem som velger å spise den metodologien som profeten Jesaja fremstiller som «linje på linje».

Ved å legge «linje på linje» forstår vi at da Kristus steg ned den 11. september 2001, hadde han også en «liten bok» som var blitt framstilt som «manna», «himmelens brød» og «den lille boken». Men den 11. september 2001 valgte det tidlige utvalgte folket, representert ved Jojakim, å holde fast ved adventismens skikker og tradisjonar, og begynte deretter sin marsj inn i Babylons fangenskap, som vil være fullstendig ved søndagsloven.

«Hvordan er det oppstått et ord om at jeg har erklært at New York skal feies bort av en flodbølge? Dette har jeg aldri sagt. Jeg har sagt, idet jeg så de store bygningene reise seg der, etasje etter etasje: «Hvilke forferdelige scener vil ikke finne stad når Herren reiser seg for å ryste jorden med voldsom kraft! Da skal ordene i Åpenbaringen 18:1–3 bli oppfylt.» Hele det attende kapittel i Åpenbaringen er en advarsel om det som kommer over jorden. Men jeg har ikke fått noe særskilt lys når det gjelder det som skal komme over New York, bortsett fra at jeg

vet at de store bygningene der en dag vil bli styrtet ned ved Guds makts vending og omveltning. Av det lys som er gitt meg, vet jeg at ødeleggelse er i verden. Ett ord fra Herren, ett berøring av hans veldige makt, og disse veldige byggverkene vil falle. Scener vil finne sted hvis redsler vi ikke kan forestille oss.» Review and Herald, 5. juli 1906.

Da de «store bygningene» i «New York» ble «kastet ned ved vendingen og omveltningen av Guds kraft» den 11. september 2001, fylte lyset fra engelen i Åpenbaringen atten hele jorden, for et vendepunkt var kommet i historien til jorddyret i Åpenbaringen tretten.

«Det finnes perioder som er vendepunkter i nasjonenes og menighetens historie. I Guds forsyn, når disse ulike krisene inntreffer, blir lyset for den tiden gitt. Hvis det blir mottatt, følger åndelig fremgang; hvis det blir forkastet, følger åndelig tilbakegang og forlis.» Bible Echo, 26. august 1895.

Da lyset fra engelen i Åpenbaringen atten kom den 11. september 2001, gikk de som tok imot lyset, fram åndelig, mens de som forkastet lyset, gikk tilbake åndelig og begynte sin opprørske vandring videre mot sitt endelige vendepunkt ved søndagsloven, hvor de for alltid lider skibbrudd på sin bekjennelse som den tredje engels budbærere. De i Galilea som vendte seg bort og ikke lenger vandret med Kristus i Johannes 6,66, vendte seg bort fra lyset som først var kommet ved hans dåp, hvor det første budskapet i denne prøvelseshistoriens periode ble gitt kraft. I Daniels første kapittel fremstilles to klasser av tilbedere i den historien hvor det første budskapet blir gitt kraft. Jojakim representerer dem som lider skibbrudd på troen, og Daniel, Hananja, Misjael og Asarja representerer de trofaste.

I det tredje året av Jojakims, kongen av Judas, regjering kom Nebukadnesar, kongen av Babylon, til Jerusalem og beleiret den. Og Herren gav Jojakim, kongen av Juda, i hans hånd, sammen med en del av karene fra Guds hus; disse førte han til landet Sinear, til sin guds hus, og karene brakte han inn i sin guds skattkammer. Og kongen talte til Aspenas, overmannen for hans hoffmenn, at han skulle hente noen av Israels barn, både av kongeslekten og av fyrstene, unge menn uten lyte, men vakre av skikkelse og kyndige i all visdom, innsiktsfulle i kunnskap og forstandige i vitenskap, og slike som hadde evne i seg til å tjene i kongens palass, og som de kunne lære kaldeernes skrift og tungemål. Og kongen fastsatte for dem en daglig del av kongens mat og av vinen som han selv drakk; slik skulle de oppføres i tre år, for at de ved enden av denne tid kunne tre fram for kongen. Blant disse var noen av Judas barn: Daniel, Hananja, Misjael og Asarja. Og overmannen for hoffmennene gav dem navn; Daniel gav han navnet Beltsasar, Hananja kalte han Sjadrak, Misjael kalte han Mesjak, og Asarja kalte han Abed-Nego. Men Daniel satte seg i hjertet fore at han ikke ville gjøre seg uren med kongens mat eller med vinen som han drakk; derfor bad han overmannen for hoffmennene om at han måtte slippe å gjøre seg uren. Daniel 1:1-8.

Daniel, Hananja, Misjael og Asarja var Judas barn. De ble gjort til evnukker og representerer således adventismens siste generasjon. Nebukadnesar lot, slik mange oldtidens konger gjorde, de fire jødiske ungdommene kastrere for å fjerne enhver bekymring kongen måtte ha når de tjente som slaver og kom i kontakt med kongens hustruer og medhustruer.

Symbolsk representerer det den siste generasjonen av adventismen, for det skulle ikke komme flere av Judas linje etter disse fire. Fire er et symbol på det verdensomspennende, og representerer således den siste generasjonen av syvendedagsadventister rundt om i verden som anerkjenner 11. september 2001 som en oppfyllelse av Guds profetiske Ord.

Disse syvendedagsadventistene er gjenstand for Guds profetiske Ord, for de er dem som er kalt til å være de hundre og førtifire tusen. Likevel begynte deres profetiske arv med deres fedres opprør, i 1863. Dette opprinnelige opprøret er nesten umulig å erkjenne, for det har blitt tildekket av fire generasjoners tradisjoner og skikker preget av et stadig økende opprør. Selv om det er vanskelig å erkjenne, må det ses og vedkjennes, slik Daniel til sist gjør i Daniel kapittel ni. Han gjorde dette ved å erkjenne sannheten som finnes i Guds profetiske Ord.

Opprøret som Daniel og de tre mennene direkte nedstammet fra, var deres fars nektelse av å forbli adskilt fra de hedenske innflytelsene som omgav dem. I 1863 vendte laodikeisk adventisme tilbake til den bibelske metodologien til frafallen protestantisme og katolisismen for å opprettholde sin forkastelse av Millers identifikasjon av «de sju tider» i Tredje Mosebok tjueseks. Dette opprøret, for Daniel og de tre mennene, ble representert ved kong Hiskia.

Kong Hiskia bønnfalt Herren om ikke å dø, og hans bønn ble besvart da Herren gav ham ytterligere 15 år. Ved dette ble han så far til Manasse, en av Judas mest ugudelige konger, men også den kongen som markerer begynnelsen på den progressive erobringen og trellbindingen av Juda i sju trinn. I 1856 kom det sanne vitne for å banke på den laodikeiske adventismens dør, men de valgte å leve og ikke dø fra selvet. Innen 1863 hadde de gjenoppbygd «Jeriko» og påbegynt det tiltagende opprøret som til sist hindret dem i å erkjenne 11. september 2001 som begynnelsen på deres tredelte reise inn i det åndelige Babylons slaveri, som ender ved søndagsloven.

For kong Hiskia kom 1863 da hans bønn om å få leve ble innvilget. Herren gav et tegn på at hans bønn var blitt hørt. Gud stadfestet bønnen ved å flytte solen, og babylonerne så Guds gjerning på himmelen, selv om de ikke visste hva den betydde. Babylonerne kom da til Jerusalem for å få vite om den Gud som hadde makt til å styre solen. I stedet for å herliggjøre himmelens Gud, valgte kong Hiskia, i stedet for å dø bort fra seg selv, å herliggjøre sitt tempel og sin by i stedet for den Gud som hadde valgt å la sitt navn bo i dette tempel og denne by.

Dette opprøret medførte profetien om at barn av hans ætt skulle bli slaver og evnukker i Babylon. Disse barna var Daniel, Hananja, Misjael og Asarja, og de representerer den åndelige siste generasjon av de syvendedagsadventister som anerkjenner 11. september 2001 som et vendepunkt i verdens nasjoners og menighetens historie, når det lys blir gitt som skal prøve og besegle de hundre og førtifire tusen.

I de dager ble Hiskia dødssyk. Og profeten Jesaja, Amos' sønn, kom til ham og sa til ham: Så sier Herren: Få ditt hus i orden; for du skal dø og ikke leve. Da vendte han ansiktet mot veggen og ba til Herren og sa: Jeg ber deg, Herre, kom nå i hu hvordan jeg har vandret for ditt åsyn i sannhet og med et helt hjerte, og gjort det som er godt i dine øyne. Og Hiskia gråt høyt. Og det skjedde, før Jesaja var gått ut på den midtre forgården, at Herrens ord kom til ham og sa: Vend tilbake og si til Hiskia, fyrsten over mitt folk: Så sier Herren, din far Davids Gud: Jeg har hørt

din bønn, jeg har sett dine tårer. Se, jeg vil helbrede deg; på den tredje dag skal du gå opp til Herrens hus. Og jeg vil legge femten år til dine dager, og jeg vil fri deg og denne byen ut av assyrerkongens hånd; og jeg vil verne denne byen for min egen skyld og for min tjener Davids skyld. Og Jesaja sa: Hent en kake av fiken. Og de hentet den og la den på byllen, og han ble frisk. Og Hiskia sa til Jesaja: Hva skal være tegnet på at Herren vil helbrede meg, og at jeg på den tredje dag skal gå opp til Herrens hus? Og Jesaja sa: Dette skal du ha til tegn fra Herren på at Herren vil gjøre det han har talt: Skal skyggen gå ti trinn fram eller gå ti trinn tilbake? Og Hiskia svarte: Det er en lett ting for skyggen å gå ti trinn ned; nei, la heller skyggen vende tilbake ti trinn. Da ropte profeten Jesaja til Herren, og han lot skyggen gå ti trinn tilbake, de trinn den hadde gått ned på Akas' solur. På den tiden sendte Berodak-Baladan, Baladans sønn, kongen i Babel, brev og en gave til Hiskia; for han hadde hørt at Hiskia hadde vært syk. Og Hiskia hørte på dem og viste dem hele huset med sine kostbarheter, sølvet og gullet og krydderiene og den kostbare salven og hele våpenhuset sitt og alt som fantes i skattkamrene hans; det var ikke noe i hans hus eller i hele hans rike som Hiskia ikke viste dem. Da kom profeten Jesaja til kong Hiskia og sa til ham: Hva sa disse mennene, og hvorfra kom de til deg? Og Hiskia sa: De er kommet fra et fjernt land, fra Babel. Og han sa: Hva har de sett i ditt hus? Og Hiskia svarte: Alt som er i mitt hus, har de sett; det er ingenting i mine skattkamre som jeg ikke har vist dem. Da sa Jesaja til Hiskia: Hør Herrens ord. Se, dager kommer da alt som er i ditt hus, og det dine fedre har samlet til denne dag, skal føres bort til Babel; ingenting skal bli tilbake, sier Herren. Og av dine sønner, dem som skal utgå fra deg, som du skal få, skal de ta bort; og de skal være hoffmenn i kongen av Babels palass. Da sa Hiskia til Jesaja: Godt er Herrens ord som du har talt. Og han sa: Er det ikke godt, om fred og sannhet får være i mine dager? Det som ellers er å si om Hiskia og all hans makt, og hvordan han laget dammen og vannledningen og førte vann inn i byen, står ikke det skrevet i krønikeboken om Judas konger? Og Hiskia sovnet med sine fedre, og hans sønn Manasse ble konge i hans sted. 2 Kong 20:1–21.

Det neste verset sier:

Manasse var tolv år gammel da han ble konge, og han regjerte femtifem år i Jerusalem. Og hans mors navn var Hefsiba. 2 Kong 21,1.

Hva ville resultatet ha vært dersom kong Hiskia hadde godtatt Herrens vilje, ganske enkelt satt sitt hus i orden og dødd? Han fikk femten ekstra år, og tre år senere ble den ugudelige Manasse født. Hva ville ha skjedd i 1856 dersom adventismen hadde godtatt overgangen fra Filadelfia til Laodikea og satt sitt hus i orden og latt William Millers grunnleggende sannheter forbli uberørt? Jeg antar at vi aldri vil få vite svaret på det spørsmålet, men det vi vet, er at «Daniel satte seg i sitt hjerte fore at han ikke ville gjøre seg uren ved kongens mat eller ved vinen han drakk.»

Vi vil fortsette med Daniels bok kapittel én i den neste artikkelen.